

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Εθνικόν και Καποδιστριακόν
Πανεπιστήμιον Αθηνών

— ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1837 —

ΣΧΟΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ
ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΣΙΑΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
Διεύθυνση: Δραγατσανίου 4, Αθήνα 105 59

Αθήνα, 13/02/2024

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΣΙΑΤΙΚΩΝ
ΣΠΟΥΔΩΝ

7η ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
12.02.2024

Η Σύγκλητος του ΕΚΠΑ, με την από 31.1.2024 απόφασή της, καλεί, μεταξύ άλλων, τις Συνελεύσεις των Τμημάτων να συμμετάσχουν στον διάλογο με συγκεκριμένες προτάσεις, οι οποίες θα τύχουν επεξεργασίας από το ανώτατο όργανο διοίκησης του Πανεπιστημίου μας για τη διατύπωση συγκεκριμένων θέσεων και προτάσεων επί του πλαισίου και του κειμένου του προς ψήφιση νόμου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Με την εξουσιοδότηση αυτή, η Συνέλευση του Τμήματος Τουρκικών Σπουδών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών, στη συνεδρίασή της (7η) της 12.2.2024, ομόφωνα κατέληξε στο ακόλουθο κείμενο διατύπωσης γνώμης και ερωτημάτων:

Προοίμιο

Η παρούσα απόφαση – διατύπωση γνώμης εστιάζει στον πυρήνα (μέρος Δ) του νομοσχεδίου («Ενίσχυση του δημοσίου πανεπιστημίου – πλαίσιο λειτουργίας μη κερδοσκοπικών παραρτημάτων ξένων πανεπιστημίων») δηλαδή τη θεσμοθέτηση της δυνατότητας ίδρυσης παραρτημάτων ιδιωτικών και δημοσίων πανεπιστημίων που εδρεύουν στην ΕΕ ή σε τρίτη χώρα.

Δεδομένης της εξαιρετικά μικρής προθεσμίας που δίδεται για τη διαβούλευση, η Συνέλευση επιφυλάσσεται να τοποθετηθεί ειδικότερα επί των πολυάριθμων διατάξεων του νομοσχεδίου που αφορούν στα δημόσια ΑΕΙ (μέρη Α-Γ του νομοσχεδίου).

Ειδικότερα, ως προς το πνεύμα και καίρια σημεία του Μέρους Δ του νομοσχεδίου («Εγκατάσταση και λειτουργία νομικών προσώπων πανεπιστημιακής εκπαίδευσης – άρθρα 127-155)»

1. Το νομοσχέδιο του ΥΠΑΙΘΑ επιχειρεί μία μείζονα αλλαγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση στη χώρα μας, με τη θεσμοθέτηση της δυνατότητας ίδρυσης μη κρατικών πανεπιστημίων (κατά τη γραμματική διατύπωση της παρ. 5, και κατά παρέκκλιση από τα προβλεπόμενα στην παρ. 8 του άρθρου 16 του Συντάγματος). Η αλλαγή αυτή ευλόγως έχει προκαλέσει αναστάτωση και προβληματισμό στην πανεπιστημιακή κοινότητα, με σοβαρές έως σήμερα επιπτώσεις στην εκπαιδευτική λειτουργία, τόσο του ΕΚΠΑ όσο και των άλλων ΑΕΙ της χώρας.

2. Λόγω της έκτασης και της φύσης της προτεινόμενης θεσμικής αλλαγής, που ξεκάθαρα υπερβαίνει τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, και στο πλαίσιο της καλώς νοούμενης δημοκρατικής διαδικασίας, είναι αναγκαίο να υπάρξει ουσιαστικός διάλογος με την πανεπιστημιακή κοινότητα και με τα θεσμικά όργανα της Πολιτείας επί τη βάσει συγκεκριμένων πρωτοβουλιών και προτάσεων της τελευταίας. Το γεγονός και μόνον ότι το ΥΠΑΙΘΑ ανάρτησε σε δημόσια διαβούλευση το κείμενο του νομοσχεδίου στις 8.2.2024 και αυτή ολοκληρώνεται δέκα ημέρες αργότερα, στις 18.2.2024, χωρίς να έχει προηγηθεί τέτοιος διάλογος, καταρρακώνει κάθε έννοια δημοκρατικής διαδικασίας και ευτελίζει τον ρόλο των δημοσίων πανεπιστημίων και των λειτουργιών τους, ιδίως στο πώς η Πολιτεία αντιλαμβάνεται και προασπίζει τη σημασία της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης για την επιστημονική και κοινωνική πρόοδο της χώρας.

3. Σε σχέση με τη συμβατότητα της προτεινόμενης ρύθμισης με τις συνταγματικές επιταγές, η Συνέλευση έλαβε υπόψη της το σκεπτικό που αναπτύσσεται στο έγγραφο «Ανάλυση συνεπειών ρύθμισης» του επισπεύδοντος υπουργείου (σσ. 3-7) και τα βασικά επιχειρήματα που προβάλλονται σε αυτό, ήτοι ότι οι διατάξεις του νομοσχεδίου στηρίζονται «σε μια ολοκληρωμένη στρατηγική για την ανώτατη εκπαίδευση [και είναι σύμφωνες] με τις επιταγές του Συντάγματος, ερμηνευόμενου σε αρμονία προς τις αρχές και ελευθερίες, οι οποίες κατοχυρώνονται στη Συνθήκη της ΕΕ και στον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων».

Δεδομένου ότι στην Ελλάδα η συνταγματικότητα των κοινών νόμων κρίνεται, σε πρώτο χρόνο, από την εκάστοτε κοινοβουλευτική πλειοψηφία, αλλά και ότι οι απόψεις κορυφαίων συνταγματολόγων της χώρας δίστανται ως προς το εάν το νομοσχέδιο είναι σύμφωνο με τη συνταγματική επιταγή, παρέλκει η διατύπωση γνώμης της Συνέλευσης ως προς το συγκεκριμένο σημείο. Ωστόσο, ακόμη και δεχόμενοι το σκεπτικό του υπουργείου περί «τελεολογικής» ερμηνείας του Συντάγματος από το ΣτΕ, εκφράζουμε σοβαρή επιφύλαξη ως προς το εάν η δυνατότητα ίδρυσης στην Ελλάδα παραρτημάτων ιδιωτικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της αλλοδαπής (όπως ρητώς αναφέρεται στο νομοσχέδιο και στην εισηγητική «Ανάλυση Συνεπειών Ρύθμισης», σελ. 4: «με το νέο κανονιστικό πλαίσιο, η υπό διαμόρφωση νομική κατάσταση έχει ως εξής: παρέχεται η δυνατότητα σε ένα κρατικό ή ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα ανώτατης εκπαίδευσης, το οποίο λειτουργεί σε χώρα άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή τρίτης χώρας [...]») είναι σύμφωνη με τη διατύπωση της παρ. 8 του άρθρου 16 του Συντάγματος, που ρητώς απαγορεύει τη σύσταση ανωτάτων σχολών από ιδιώτες.

4. Περαιτέρω, σοβαρός προβληματισμός ως προς τον σεβασμό της συνταγματικής επιταγής για «πλήρη αυτοδιοίκηση» των ΑΕΙ εγείρεται με αφορμή την κατάθεση του επίμαχου νομοσχεδίου. Διαχρονικά, ιδίως από την περίοδο της Μεταπολίτευσης, και με την εξαίρεση ολίγων νομοθετημάτων (π.χ. του ν.4009/2011), η Πολιτεία ασκεί ασφυκτικό κεντρικό έλεγχο στη διοίκηση των ΑΕΙ, στην οργάνωση και προσφορά προγραμμάτων σπουδών πρώτου, δεύτερου και τρίτου κύκλου από αυτά, στην οργάνωση και την εκπόνηση έρευνας σε αυτά, όπως και στην οικονομική τους λειτουργία, καίτοι η Πολιτεία δεν αποτελεί τον κύριο χρηματοδότη τους, ιδίως κατά την τελευταία δεκαετία. Πέραν της θεωρητικής συζήτησης, που δεν είναι αντικείμενο της παρούσας, του εάν και σε ποιο βαθμό είναι επιτρεπτή και σύμφωνη με τις αξίες και τα προτάγματα της ελευθερίας και της κοινωνικής και οικονομικής ισονομίας, ιδίως στην ευρωπαϊκή έννομη τάξη, η παρέμβαση του κράτους στα πανεπιστημιακά πράγματα, με άλλα λόγια ο αναλογισμός του έως πού εκτείνεται ο ρυθμιστικός ρόλος της Πολιτείας, έως σήμερα υπάρχει ουσιώδης ισονομία και ισότητα στο πλαίσιο της ελληνικής ακαδημαϊκής πραγματικότητας. Με το προτεινόμενο νομοσχέδιο, η ισονομία και η ισότητα μοιάζουν να καταργούνται de jure: τα ΑΕΙ, ως ΝΠΔΔ, υπάγονται σε ένα αυστηρό πλαίσιο συνεχώς διογκούμενης κρατικής υπερρύθμισης και ελέγχου, τα δε μη κρατικά πανεπιστήμια (ΝΠΙΕ) προκρίνεται να

λειτουργήσουν σε ένα πλαίσιο πλήρους απορρύθμισης (deregulation), με αμφίβολες, απολύτως ελαστικές, και εν πολλοίς αόριστες διαδικασίες δημοσίου ελέγχου και λογοδοσίας.

Χαρακτηριστικά, και κατ' ουδένα τρόπο εξαντλητικά, παραδείγματα:

(α) Μόνο ο ν.4957/2022 (που αποτελεί σήμερα το βασικό, αλλά όχι το μόνο, κανονιστικό πλαίσιο λειτουργίας των ΑΕΙ) αριθμεί 489 άρθρα, με έκταση άνω των 200.000 λέξεων. Αν σε αυτά προστεθούν τα κείμενα των «συμπληρωματικών» νόμων και των νόμων που ερμηνεύουν ή τροποποιούν διατάξεις του (μεταξύ αυτών και το πρόσφατο νομοσχέδιο του ΥΠΑΙΘΑ), των προεδρικών διαταγμάτων, των υπουργικών αποφάσεων, των ερμηνευτικών εγκυκλίων του ΥΠΑΙΘΑ και των γνωμοδοτήσεων για τα εκατοντάδες νομικά θέματα που ανακύπτουν κατά την προσπάθεια συνεκτικής εφαρμογής του νομοθετικού πλαισίου στα ΑΕΙ, ο θεσμικός χάρτης με τον οποίο αυτά λειτουργούν είναι πραγματικά δαιδαλώδης και διαχρονικά μοναδικός στην ακαδημαϊκή πραγματικότητα, τουλάχιστον στον δυτικό κόσμο. Ο ν.4009/2011 (που καταργούσε κάθε άλλο προηγούμενο νομοθέτημα και αποτελούσε, κατ' αυτήν την έννοια, μείζονα εκσυγχρονιστική μεταρρύθμιση της ακαδημαϊκής πραγματικότητας της χώρας, και ως τέτοιος είχε ψηφιστεί από τη μεγαλύτερη κοινοβουλευτική πλειοψηφία που έχει επιτευχθεί ποτέ στη μεταπολιτευτική ιστορία της χώρας) αριθμούσε 82 άρθρα εκτεινόμενα σε 46.400 λέξεις. Ο νόμος αυτός καταργήθηκε, άρθρο προς άρθρο, υπό την πίεση συντεχνιών και μικροπολιτικών συμφερόντων. Θυμίζουμε εδώ ότι κεντρική προεκλογική δέσμευση του κυβερνώντος κόμματος, το 2019, ήταν η επαναφορά σε ισχύ των βασικών διατάξεων του ν.4009/2011, με επικαιροποίησή τους όπου θα κρινόταν απαραίτητο. Πόσο, άραγε, τηρήθηκε η δέσμευση αυτή στον ν.4957/2022, και γιατί ο τελευταίος τροποποιείται και συμπληρώνεται διαρκώς, από τον Αύγουστο του 2022 έως και σήμερα; Τι συνιστά, εν τέλει, «μεταρρύθμιση»;

Κατ' αντιδιαστολή, το προτεινόμενο θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας των ΝΠΙΕ εξαντλείται σε είκοσι οκτώ (28) άρθρα, συνολικής έκτασης 5.984 λέξεων!

Οι ανωτέρω συγκρίσεις, και μόνον, αναδεικνύουν σε ψευδεπίγραφη και προσχηματική την όποια πολιτική διακήρυξη περί «μεταρρύθμισης», «διεθνοποίησης» και «απελευθέρωσης» του δημοσίου πανεπιστημίου.

(β) Οι ΕΛΚΕ των ΑΕΙ υπάγονται στους φορείς κεντρικής κυβέρνησης (ΕΛΣΤΑΤ: <https://bit.ly/4bAsSYw>), με σειρά αποφάσεων που καταστρατηγούν βασικές παραδοχές του ΟΟΣΑ, του ΔΝΤ (ενδεικτικά: IMF: Government Finance Statistics Manual - Ch.2. C.I.2.28, του Κανονισμού 549/2013 ΕΚ, του ευρωπαϊκού στατιστικού πλαισίου αναφοράς ESA 2010: 1.34 όπου ρητώς ορίζεται ότι στους φορείς κεντρικής κυβέρνησης υπάγονται οι νομικές οντότητες που χρηματοδοτούνται από τα κράτη ή των οποίων το καθεστώς λειτουργίας καθορίζουν εξ ολοκλήρου τα κράτη, κ.λπ.).

Οι αποφάσεις αυτές της ελληνικής Πολιτείας είναι πολιτικές, με πρωτεύοντα στόχο την ένταξη των εσόδων των ΕΛΚΕ στον προϋπολογισμό της κεντρικής κυβέρνησης, την εμφάνιση πλεονασματικών προϋπολογισμών (ενδεικτικά: πρόβλεψη για 84 εκατ. το 2024 κυρίως από τα έσοδα των ΕΛΚΕ-<https://bit.ly/3SUMJPO>) και τη διοχέτευση μείζονος μέρους των εσόδων που προκύπτουν από τις κρατήσεις επί της έρευνας στην εξυπηρέτηση του δημοσίου χρέους (πράξεις νομοθετικού περιεχομένου του 2016 και 2017).

Πέραν του γεγονότος ότι μείζον μέρος των εσόδων των Πανεπιστημίων (ιδίως των κεντρικών) από τη διαχείριση της έρευνας χρησιμοποιούνται για την εξυπηρέτηση βασικών λειτουργικών αναγκών τους και ότι, χωρίς αυτήν την πηγή εσόδων τα περισσότερα Πανεπιστήμια θα είχαν αναστείλει τη

λειτουργία τους, είναι απορίας άξιο το πώς το Υπουργείο θα δικαιολογήσει την ίση αντιμετώπιση των δημοσίων και μη πανεπιστημίων και την εξασφάλιση ίσων ευκαιριών και συνθηκών ανταγωνισμού στην έρευνα και τη διεθνοποίηση των δημοσίων ΑΕΙ, όταν τα μη κρατικά πανεπιστήμια θα πρέπει απλώς να θεσπίσουν ένα κάποιο όργανο εποπτείας («Επιτροπή Έρευνας», άρθρα 144, 145, 148), με μόνη προϋπόθεση την έγκριση των κανονισμών τους από την ΕΘΑΑΕ;

5. Στα κείμενα που έως σήμερα έχει δημοσιοποιήσει το ΥΠΑΙΘΑ (τόσο το κείμενο του νομοσχεδίου όσο και ιδίως την «Ανάλυση Συνεπειών Ρύθμισης», έκτασης 55 σελίδων), ουδεμία αναφορά υπάρχει σε αναζήτηση, εκ μέρους του Υπουργείου και των νομοπαρασκευαστικών επιτροπών της γνώμης της ΕΘΑΑΕ επί του πνεύματος του νομοσχεδίου και του γράμματος επί μέρους διατάξεών του.

Άραγε, ζητήθηκε αυτή, σε εφαρμογή καιρίων προνοιών του νόμου που άπτονται της αποστολής της Ανεξάρτητης Αρχής (άρθρο 2 ιδ. α, άρθρο 7α, γ, δ, ε του ν. 4653/2020), και εάν ναι, ποια είναι και γιατί δεν έχει εισέτι δημοσιοποιηθεί;

Πόση ισονομία εξασφαλίζεται, π.χ., μεταξύ δημοσίων ΑΕΙ και των ΝΠΙΠΕ, όταν τα πρώτα, π.χ. για να ιδρύσουν ένα πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών θα πρέπει μεταξύ άλλων να εκπονήσουν έκθεση εφικτότητας και βιωσιμότητας, ενώ στα δεύτερα η λειτουργία προγραμμάτων σπουδών θα εγκρίνεται με μόνη καταγεγραμμένη έως σήμερα προϋπόθεση την προηγούμενη έγκριση (validation) αυτών από το μητρικό ίδρυμα;

Είναι άραγε σφάλμα διατύπωσης η απόδοση του όρου validation ως «πιστοποίηση» (άρθρο 129, β του ν/σ που επί της ουσίας περιγράφει μία εσωτερική, κατά το άρθρο 133 του ν/σ, διεργασία έγκρισης ενός προγράμματος σπουδών από το μητρικό ίδρυμα, επί της οποίας διεργασίας ουδένα λόγο έχουν η ΕΘΑΑΕ ή το Υπουργείο) και η προκαλούμενη σύγχυση με την έννοια της (εξωτερικής) πιστοποίησης (accreditation) και της αξιολόγησης (evaluation) – όρων που χρησιμοποιούνται παγίως από την ΕΘΑΑΕ σε εφαρμογή των προτύπων της ENQA για το σύνολο των ακαδημαϊκών, διοικητικών και οικονομικών λειτουργιών των ΑΕΙ και των μονάδων τους, επί τη βάση συγκεκριμένων δεικτών αναφοράς και αναλυτικών ετήσιων στατιστικών στοιχείων;

Έχει κοστολογηθεί, και εάν ναι, σε ποιο ύψος και από ποιον θα καταβάλλεται, η δαπάνη που θα βαρύνει τον Έλληνα φορολογούμενο για την ακαδημαϊκή και κτηριολογική πιστοποίηση των ΝΠΙΠΕ, αλλά και για την όποια εποπτεία προβλέπεται, έστω και αδρομερώς, να ασκεί επί της λειτουργίας τους το ΥΠΑΙΘΑ;

Θα είναι, εν τέλει, τα κριτήρια πιστοποίησης που θα χρησιμοποιεί η ΕΘΑΑΕ για τα ΝΠΙΠΕ (άρθρο 129 στ του ν/σ) όμοια με τα κριτήρια που χρησιμοποιεί για τα δημόσια ΑΕΙ, και εάν ναι, γιατί αυτό δεν αναφέρεται στο κείμενο του νομοσχεδίου;

6. Έχει γίνει ανάλυση κόστους-ωφέλειας, ανάλυση SWOT, καθορισμός συγκριτικών δεικτών αναφοράς (benchmarks, baselines) για τα δημόσια ΑΕΙ και τα υπό ίδρυση ΝΠΙΠΕ και με εστίαση στη βασική ανάγκη και τους στόχους που αναμένεται να καλύψει, στον ακαδημαϊκό χάρτη, η θεσμοθέτηση ΝΠΙΠΕ; Έχει ακολουθηθεί, έστω εν μέρει, το σχετικό μοντέλο που χρησιμοποιεί διαχρονικά η ΕΘΑΑΕ στις αντίστοιχες εκθέσεις της;

Γιατί είναι κενοί (χωρίς κανένα απολύτως ποσοτικό/στατιστικό στοιχείο, έστω και στους πολύ βασικούς δείκτες που αναφέρονται) οι πίνακες του κειμένου «Ανάλυση Συνεπειών Ρύθμισης» (Ενότητα 9, σσ. 24-30); Υπάρχει ή όχι οξύμωρο ανάμεσα στην απουσία στοιχειώδους μελέτης και την υποσημείωση 7 του κειμένου (σ. 24: «Για την ενδεικτική παράθεση δεικτών αξιοποιήθηκαν οι βάσεις δεδομένων <https://data.oecd.org/Greece.htm> και της ΕΛΣΤΑΤ [4](http://www.statistics.gr/»); Είναι αυτό ή όχι κραυγαλέα ένδειξη νομοτεχνικής προχειρότητας εκ μέρους του επισπεύδοντος Υπουργείου;</p></div><div data-bbox=)

7. Πώς θα αντιμετωπίζονται φορολογικά τα ΝΠΠΕ;

8. Έχει το Υπουργείο, στο πλαίσιο της προτεινόμενης νομοθετικής ρύθμισης, αναλογιστεί το ενδεχόμενο ίδρυσης ΝΠΠΕ στη χώρα με πρωτοβουλία εθνοκρατικού δρώντος («τρίτης χώρας» - άρθρο 127 του ν/σ) και με συγκεκριμένο στόχο την προώθηση συμφερόντων αλλότριων προς καίρια εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας; Εάν ναι, ποιοι έλεγχοι θα γίνονται, από ποια θεσμική αρχή, και με ποιες πρόνοιες διασφαλίζεται η μη έγκριση ενός τέτοιου ΝΠΠΕ;

9. Ποια διεθνής πρακτική είναι αυτή που επιτρέπει ή ανέχεται την ίδρυση ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος με μόνη «εγγύηση» για το κράτος την καταβολή εγγυητικής επιστολής ύψους μόνον 500.000 ευρώ ανά παράρτημα ξένου πανεπιστημίου και παραβόλου μόνον 500.000 ευρώ ανά ιδρύμενη Σχολή;

Έχει άραγε αναλογιστεί ο κοινός νομοθέτης το ενδεχόμενο οι τόσο χαμηλές «εγγυήσεις» που ζητούνται από την ελληνική Πολιτεία να λειτουργήσουν ανασταλτικά στην προσέγγιση ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων υψηλού κύρους της αλλοδαπής και έτσι να ακυρωθεί επί της ουσίας ο διακηρυσσόμενος στόχος της «απελευθέρωσης» της ελληνικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης;

10. Ειδικότερα με αναφορά στα άρθρα 140 και 141 («Ανάκληση απόφασης...» και «Κυρώσεις») του ν/σ, προβλέπονται απλά πρόστιμα (το ύψος των οποίων παραπέμπεται αορίστως στη διακριτική ευχέρεια του εκάστοτε Υπουργού («Εξουσιοδοτικές διατάξεις», άρθρο 189, παρ. 8 και 9):

(αα) για τη λειτουργία του χωρίς άδεια εγκατάστασης και λειτουργίας,

(αβ) για την παράλειψη ορισμού νόμιμου εκπροσώπου του,

(αγ) για την απασχόληση εκπαιδευτικού προσωπικού κατά παράβαση των υποχρεώσεων του σύμφωνα με τα άρθρα 151 και 152,

(αδ) για την παράβαση των υποχρεώσεων αναφορικά με τις κτιριολογικές υποδομές ή για οποιαδήποτε μεταβολή των εγκεκριμένων χώρων χωρίς την προηγούμενη απόφαση του Υπουργού Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού,

(αε) για παρεμπόδιση ελέγχου από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού, από την ΕΘΑΑΕ και από τον ΕΟΠΠΕΠ.

(αστ) για μη ενημέρωση του Μητρώου ΝΠΠΕ. για οποιαδήποτε αλλαγή που αφορά στη λειτουργία του ΝΠΠΕ.

Για αυτές τις παρανομίες και ουσιώδεις παρεκκλίσεις από τις ελάχιστες προϋποθέσεις που τίθενται στο ν/σ, δεν θα έπρεπε να αναστέλλεται αυτομάτως η άδεια λειτουργίας ενός ΝΠΠΕ;

11. Στα προβλήματα ακαδημαϊκής ισονομίας και ισοπολιτείας μεταξύ των αποφοίτων των δημοσίων ΑΕΙ και των μελλοντικών αποφοίτων των ΝΠΠΕ συγκαταλέγεται η ασάφεια ως προς τη διάρκεια σπουδών (Άρθρο 139, 2ε του ν/σ), συγκεκριμένα δε ως προς έλλειψη καθορισμού της ελάχιστης διάρκειας σπουδών των προσφερομένων από τα ΝΠΠΕ προγραμμάτων σπουδών.

Εν ολίγοις, τα δημόσια πανεπιστήμια καλούνται να λειτουργήσουν σε ένα ασφυκτικό, διοικητικά και δημοσιονομικά, πλαίσιο λειτουργίας, που αναλώνει μείζον μέρος της ενέργειας και του χρόνου του επιστημονικού δυναμικού τους στην αντιμετώπιση των απαιτήσεων ενός γραφειοκρατικού και φοροεισπρακτικού τέρατος, μοναδικού στον σύγχρονο δυτικό κόσμο, σε βάρος της εκπαίδευσης και της έρευνας, και σε ένα καθεστώς διαχρονικής δημόσιας υποχρηματοδότησης (προβλήματα που αδιαλείπτως αποτυπώνονται στις εκθέσεις πιστοποίησης των ακαδημαϊκών Τμημάτων και των ΑΕΙ, αλλά και στις ετήσιες εκθέσεις της ΕΘΑΑΕ), ενώ τα ΝΠΠΕ προβλέπεται αντιθέτως να λειτουργούν σε ένα

καθεστώς πλήρους απορρύθμισης, με ελάχιστες και παντελώς εκ του προχείρου διατυπωμένες ακαδημαϊκές και χρηματοοικονομικές προϋποθέσεις, και με εν πολλοίς αόριστες θεσμικές δικλίδες, αλλά και με ενδεχόμενη ευρύτερη διακινδύνευση ζωτικών συμφερόντων της χώρας, με μόνο «εχέγγυο» μια γενικώς αναφερόμενη στο νομοσχέδιο «εποπτεία» εκ μέρους των οργάνων του ΥΠΑΙΘΑ και του εκάστοτε Υπουργού.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, θεωρούμε το νομοσχέδιο ουσιωδώς αντίθετο στη συνταγματική επιταγή και τους στόχους που οφείλει να υπηρετεί το Πανεπιστήμιο, όπως και εξόχως προβληματικό σε πλείστα όσα σημεία του, και καλούμε τη Σύγκλητο του ΕΚΠΑ, ως κυρίαρχο όργανο αυτοδιοίκησης του ιστορικά και ποιοτικά πρώτου πανεπιστημίου της χώρας, να σταθεί στο ύψος της ευθύνης της έναντι των φοιτητών, της ακαδημαϊκής κοινότητας και του κοινωνικού συνόλου, και να ζητήσει από το αρμόδιο Υπουργείο να αναστείλει τη διαδικασία ψήφισης του νομοσχεδίου, όπως και να εκκινήσει ουσιαστικό και εφ' όλης της ύλης διάλογο για την πραγματικότητα και το μέλλον του ελληνικού δημοσίου πανεπιστημίου.